sportul Magazin

ÎN 4 RÎNDURI

În pauza meciului Petrolul — Rapid, de o slabă factură tehnică, televiziunea a transmis secvențe din partidele disputate în cadrul cupelor europene.

Foarte greu de presupus
Care-i cauza,
Însă fotbal ne-a adus
Numai... pauza !

Nelu QUINTUS

Un sfat pentru portarii echipei C.F.R. Cluj, după golurile primite de la proprii lor fundași, în meciurile cu Jiul, în turul și returul campionatului și în Cupă.

Fiți atenți, vă sfătuiesc,
Numai la... fundași, căci, iată,
Adversarii mai greșesc,
Dar ai voștri... niciodată !

Titu FILIPIDESCU

SUFLET DE SUPORTER...

ARAD, 12 martie.

În tribunele stadionului local, în timpul meciului U.T.A. — Rapid. Pe culoarul dintre gradene un tînăr se află instalat pe un cărucior-fotoliu. A venit în orașul de pe Mureș, numai spre a urmări meciul pe care Rapidul — echipa căreia îi este devotat „cu trup și suflet" — îl disputa în acea etapă cu lidera campionatului.

...Și cînd, în minutul 90, balonul a poposit în plasa porții apărată de Vidac, aducînd Rapidului egalarea, strigătul de bucurie al tînărului de pe cărucior a acoperit tot tumultul stadionului.

După terminarea meciului, neobișnuitul spectator a trebuit să aștepte pînă cînd tribunele s-au golit, pentru a putea fi condus de însoțitorul cu care venise din Capitală, la gară și în tren. Tînărul pe cărucior se numește **Gheorghe Octavian.** A suferit de poliomielită la vîrsta de 8 luni. De atunci și pînă acum, la 20 de ani, picioarele lui n-au mai putut să umble, să se miște singure. Locuiește în bd. Tudor Vladimirescu nr. 80. Este elev la „fără frecvență" al liceului „Dimitrie Bolintineanu", clasa a X-a. În afară de școală, mai are o singură pasiune : Rapidul. Îi urmărește meciurile din fiecare etapă a campionatului sau din Cupă, ca și pe cele internaționale. Se duce cu însoțitor, în orice oraș din țară, pe orice stadion, pe care „echipa sa" are de disputat un meci.

„Rapidul este pentru mine legătura cea mai trainică cu sportul, pe care n-am avut bucuria să-l practic. De la Macri la Motroc și pînă la Lupescu, Răducanu, Dumitru, Neagu, Boc și Pop — am rămas devotat acestei echipe"...

...Poate că asemenea devotamente împinse pînă la devoțiune, să-i facă pe rapidiști ceva mai puțin capricioși, ca să aducă suporterilor lor mai multe satisfacții, în genul „egalului" de la Arad, fără a repeta „surprizele neplăcute", de pe Republicii, de la 19 martie...

D. MORARU—SLIVNA

C. POPESCU: „Lecții de handbal"*)

Din ce în ce mai des, tehnicienii, marii noștri antrenori, se apleacă asupra mesei de scris, așternîndu-și pe hîrtie impresii, opinii, împărtășind celorlalți experiența acumulată în complicatul proces instructiv-educativ. Este un fenomen firesc. La aproape trei decenii de cînd activitatea sportivă a luat un nou start, cel spre desăvîrșire, spre marile performanțe, apar teoreticieni și practicieni de clasă, cititori ai unei noi școli, avînd la bază experiența proprie, supusă testului științelor ajutătoare. Printre cei care, recent, au dat o nouă lucrare se află și antrenorul emerit Constantin Popescu, șlefuitor al multor talente, artizan al marilor victorii obținute de handbalistele noastre, antrenor al echipei Universitatea București — campioană a României — și președinte al Colegiului central al antrenorilor din F.R.H., prof. C. Popescu este, fără îndoială, o autoritate în materie de pedagogie sportivă. De aceea, cartea sa „Lecții de handbal", apărută de curînd în Editura „Stadion", va fi primită de masa profesorilor de educație fizică și a antrenorilor de specialitate cu mare interes.

Înfățișînd cele trei stadii de pregătire a tinerilor handbaliști — inițierea, învățarea și perfecționarea — autorul a tratat succint, dar bine argumentat, nenumăratele aspecte ce se pot ivi pe parcursul procesului de instruire. Pentru tehnicienii și profesorii de educație fizică prinși în procesul de pregătire a echipelor de juniori, lucrarea este un îndreptar valoros, un ajutor permanent. Însoțită de schițe și programe, experimentată de către profesorii de la Școala sportivă nr. 2 București, întrepătrunsă de experiență vastă a unui tehnician de renume, această imensă lecție (290 de pagini) de handbal își va aduce cu siguranță contribuția la creșterea unor noi generații de handbaliști.

H. N.

*) **Lecții de handbal**, C. Popescu, Editura Stadion, 290 de pagini, 8,75 lei.

PICĂTURI

Unii spun că rezultatele la fotbal sînt un fel de „loz în plic". Dar, la loterie poate fi cîștigat numai un meci, nu tot campionatul...

★

De multe ori, echipele „cu firmă" creează complexe adversarilor „fără firmă". Multe din acestea din urmă reușesc însă să se răzbune, căpătînd „firmă" prin victoriile obținute tocmai asupra celor ce s-au bazat prea mult pe „firmă".

I. NĂSTASE-CRÎNGURI

OLIMPICA (I)

Peste decenii, de la Atena la München

Peste 20 de duminici vom fi în plină febră olimpică, urmărind ultimele schimburi ale uriașei ștafete ce va purta flacăra olimpică din dumbrava sacră din Elida pînă în capitala bavareză. Peste 20 de duminici, stăpînul gîndurilor noastre va fi evenimentul olimpic. Atunci, nimeni nu va mai avea vreme să mediteze la ce a fost, la istorie, la trecut. Iată de ce ne-am propus să profităm de răgazul unei duzini de duminici pentru a retranșa, sub ochii cititorilor noștri, fascinantul mini-roman al Jocurilor Olimpice moderne, intrducîndu-i într-o lume care, deși destul de tînără (la cei 80 de ani), are puterea de a capta atenția și interesul universului uman din 4 în 4 ani, cu o regularitate pe care o pot invidia multe instituții de altă natură.

Cînd se apropie Jocurile, începem să uităm detaliile, elementele de memorie își confundă contururile și rămînem cu vagi clișee, cum ar fi cele legate de presupusa similitudine dintre competițiile antice și cele din zilele noastre. Nimeni nu va nega importantul transfer de simboluri din antichitate în contemporaneitate, dar întrecerile în sine din arena olimpică n-au mai păstrat, în fond, decît caracterul agonistic. Firește, vechii greci au introdus regulile speciale de desfășurare a concursurilor, ierarhizarea valorilor, pregătirea (antrenamentul), dacă nu chiar cantonamentul) înainte de întreceri, corpul de arbitri, lista de premii, participarea publicului etc. Dar tot atît de natural trebuie să recunoaștem limitele de substanță ale acestor similitudini.

Amintirea glorioaselor jocuri de la Olympia, cu toată forța lor de contaminare ideatică, nu putea decît să dea un imbold. Determinante pentru renașterea jocurilor olimpice au fost condițiile materiale, social-istorice pe deplin întrunite. Săpăturile și studiile arheologice care au stîrnit interesul pentru frumoasele idealuri ale civilizației elene, s-au aliat cu intrarea în era industrializării, cu marile descoperiri tehnice care scurtau distanțele (căile ferate, telegraful), cu schimbul de valori materiale (prin expoziții mondiale), cu colaborarea intelectuală (prin congrese literare și științifice) etc. Sportul simțea, la rîndul său, nevoia unei internaționalizări, unei universalizări. Intensa comunicație de valori sportive nu se putea realiza mai frumos decît sub egida antichității clasice, cu aureola grandorii și gloriei ei. Adevăratul și necontestatul renovator al jocurilor a fost pedagogul francez Pierre de Coubertin. Cu exact 80 de ani în urmă, într-o conferință ținută la Sorbona, tînărul pe atunci de 30 de ani propune : „Trebuie să organizăm noi Jocuri Olimpice". Era la 1892.

Animat de nobile idealuri, Coubertin reușește să readucă la lumină jocurile stinse cu 1 500 de ani în urmă. Dar înainte de a-și fermeca auditoriul cu elemente formale, Coubertin, pedagog și umanist prin excelență, știe să facă apel la argumentele vremii : a promova idealuri de pace și prietenie, a strînge laolaltă într-o singură arenă reprezentanții tuturor țărilor lumii și (după propria-i expresie) „să dea lumii otrăvite de bancheri și industriași, din 4 în 4 ani, o pildă de solidaritate internațională" — iată eforturi care astăzi ar merita Premiul Nobel. Promovarea sportului ca mijloc educațional (prin încărcătura de idealuri de perfecțiune umană și prin activitatea socialmente necesară pe care o impune), aprecierea programelor naționale de educație fizică și a competițiilor sportive ca promotoare ale unor generații sănătoase, mai puternice, înțelegerea (atît de timpurie !) a interacțiunii dintre sportul de masă și cel de performanță — iată ideile cu care Coubertin și-a cucerit adepții, reușind să pună pe picioare această uriașă întreprindere cu un ecou mondial greu de egalat.

Congresul internațional de la Paris din 1894 duce la constituirea Comitetului Internațional Olimpic (C.I.O.), care își ia greaua, ingrata sarcină de a organiza seria nouă, modernă, a Jocurilor Olimpice. Prima ediție are loc la Atena, în 1896. De atunci începe neîntreruptul „export de canotori, alergători, scrimeri", în care Coubertin vedea un sprijin de nădejde la cauza păcii Începe acum fascinantul șir de spectacole — plin de triumfuri și emulații, viu și colorat — care a făcut din Jocurile Olimpice cea mai mare și mai importantă întrecere sportivă a tuturor timpurilor, pe toate meridianele globului pămîntesc.

Celor ce vedeau în noile jocuri doar sensul ludic, prilejul de întrecere, Coubertin nu obosea să le amintească mereu că jocurile „nu au fost create pentru a fi doar un campionat al lumii, ci o manifestație pedagogică și o sărbătoare a tineretii pe scară universală". Asemenea ginduri onorează pe cel considerat a fi părintele olimpismului modern.

Cu excepția anilor de război mondial, suita evadrienală a Jocurilor Olimpice moderne s-a desfășurat crescendo, luînd o incredibilă amploare și dînd cercetătorului mai apropiat un tablou cu adevărat copleșitor.

vib.

PIERRE DE COUBERTIN

VIITOAREA ADRESĂ A OLIMPICILOR ROMÂNI:

München, str. Connolly 4-6

Curiozitatea celor ce vor voi să scrie olimpicilor români în timpul Jocurilor Olimpice de vară de la München, poate fi satisfăcută încă de pe acum. Potrivit unei recente comunicări a Comitetului de organizare, delegația olimpică română va fi cazată în Satul olimpic la adresa : *str. Connolly 4—6.* La această adresă se află un bloc înalt de 8 etaje, în imediata apropiere a intrării principale în Satul olimpic. Pentru a înțelege mai bine poziția topografică a viitoarei tabere a tricolorilor, precizăm că ea se găsește peste drum de bungalowurile rezervate sportivilor olimpici (la Sud), în apropiere de stația centrală a metroului care leagă Satul olimpic de oraș (spre Est) și în poziția cea mai apropiată de stadionul olimpic (la Sud-Vest).

Strada Connolly este una dintre numeroasele căi de circulație care brăzdează Satul olimpic, purtînd numele unor foste glorii ale arenei olimpice. James Connolly este atletul american care în 1896, la prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne, de la Atena, a vrut probabil să știe cum arată toate medaliile olimpice, de vreme ce s-a clasat primul la triplusalt (13,71 m), al doilea la săritura în înălțime (1,76 m) și al treilea la săritura în lungime (5,84 m).

Faptul că atletul român Carol Corbu va locui pe strada primului campion olimpic al probei de triplusalt poate fi de bun augur (chiar dacă nu sîntem superstițioși) !

La A. S. Minaur Baia Mare

Primul club de handbal din țară

Clubul handbaliștilor ! Iată un vis împlinit, un vis al tuturor iubitorilor sportului cu mingea mică din țara noastră. El a devenit o realitate nu la București, unde Steaua și Dinamo reprezintă cam tot ce are mai bun handbalul românesc, ci la Baia Mare, orașul de unde a venit Birtalan și unde s-a dus, cu cîtiva ani în urmă, antrenorul Lascăr Pană.

Dar, dacă pe Ștefan Birtalan îl cunoaște toată lumea — el anunțîndu-se ca un viitor înlocuitor al lui Gruia — antrenorul Lascăr Pană este mai puțin cunoscut. Și iată că tocmai acest antrenor — sufletist și pasionat ca nimeni altul — a reușit să înființeze primul club al handbaliștilor și suporterilor lor, membri cotizanți și susținători.

Clubul dispune de trei încăperi în care se află o masă de biliard și una de tenis, mese de șah, radio, televizor și o bibliotecă de specialitate (nu lipsește nici una din cărțile de handbal apărute în editurile noastre !). Una din săli este destinată ședințelor, aici desfășurîndu-se săptămînal, lecții politice cu sportivii echipei, care participă și la cursurile Universității populare.

Programul clubului este zilnic același : 9—21, iar afluxul vizitatorilor — permanent. Aici, jucătorii se întîlnesc cu suporterii lor și discută prietenește pe marginea partidelor de campionat. Aici se țin simpozioane (iată o idee excelentă !) în care se prelucrează regulamentul jocului de handbal, atît cu jucătorii cît și cu spectatorii. Aici s-au inițiat „campionate de casă" la șah, tenis de masă, și biliard, între handbaliști și membrii susținători. Asemenea întîlniri „oficiale" au loc și pe terenul de handbal, unde formația Minaur întîlnește team-ul suporterilor ei, jucînd cu handicap ! Meciurile sînt conduse de... spectatori !

Am fost, pentru cîteva ore, oaspeții clubului de handbal A.S Minaur Baia Mare. Am trăit alături de echipă și suporterii ei cîteva ore plăcute și ne-am notat în carnetul de reporter numele citorva dintre „fondatorii" acestui club : antrenorul **Lascăr Pană**, ing. **Aurelian Brincuș** — președintele asociației, ing. **Alexandru Konnert** — președintele secției de handbal, **Vasile Treitl** — secretarul asociației și prof. **Ovidiu Todor** — vicepreședintele C.J.E.F.S. Maramureș.

În sfîrșit, pe una din filele carnetului am transcris continutul lozincii afișate pe peretele clubului : „Nici un meci pierdut acasă". Aceasta a fost lozinca. Rezonabilă. Dar băimărenii aveau să cîștige cu aceeași siguranță și meciurile susținute în deplasare !

...La încheierea primului tur al campionatului masculin de handbal, divizia B, echipa băimăreană a Minaur a cucerit 18 puncte din 18 posibile, iar pe foile de arbitraj cavalerii fluierului care au condus partidele au menționat : „Felicitări echipei Minaur Baia Mare pentru sportivitatea cu care a jucat !".

Horia ALEXANDRESCU

OLIMPIADA TĂCERILOR ALBE

O nouă competiție neobișnuită se adaugă la cele deja existente, de genul „Cupei oceanelor" sau a Campionatelor polieniene. De data aceasta, este vorba de manifestările sportive ale ființei din populațiile cele mai puțin cunoscute de pe glob — eschimoșii. Ei au început să organizeze întîlniri sportive pe o scară foarte largă, invitînd pe toți frații lor răspîndiți în preajma cercului polar, din Norvegia pînă în Groenlanda, trecînd peste Siberia, Alaska și Canada.

Inițiativa a aparținut eschimoșilor canadieni care la jocurile din acest an, organizate în localitatea White Horse, au strîns la startur diferitelor competiții peste 900 de participanți. La cursele de sănii înhămate cu cîini, unii concurenți au sosit de la sute de km distanță !

Programul jocurilor eschimose a fost destul de variat, dar și de încărcat, conținînd probe de schi, patinaj, hochei, curse de sănii cu atelaje de cîini, mars peste ghețuri etc. ca și sporturi de sală: volei, baschet, tenis de masă. Competiția a fost organizată pe grupe de vîrstă, la ea luînd parte reprezentanții a peste o sută de triburi eschimose.

Deși, uneori, gerul cobora sub 30 de grade nici o probă nu a fost aminată, iar spectatorii nu au lipsit. Premiile oferite de organizatori au constat în majoritatea lor din costume din blănuri prețioase, arme și bărci, sănii și cîini de rasă. Nu s-au acordat medalii, dar fiecare cîștigător va avea dreptul la un stîlp de onoare, așezat în mijlocul satului său, spre a-l glorifica în fața generațiilor viitoare. Specialiștii au făcut numeroase studii etnografice pe marginea competiției, iar guvernul canadian a turnat un film.

Glumind, cu fotbalul feminin

- Fotbalista a născut o fată ? Perfect ! Vom întineri... echipa !
- „La donna e mobile !". Geta, din fundaș, a devenit extremă.
- Are 17 ani și joacă de 18 ani. E fotbalistă... înnăscută.
- Nina, ce tot ne fluieră arbitrul ? Asta este... huliganism.
- Valy are picioare frumoase ? Las' că o faultez eu !
- În pauza meciului, am timp să trag o fugă la coafor.
- M-am îngrășat, Mimi ? Să mai spună careva că sînt o fotbalistă slabă !
- Dacă nu găsesc tricou galben, pot să-mi vopsesc părul ?

Titi GHEORGHIU
Vaslui

ADEVĂRURI TÎRZII...

GADGEA, TINĂRUL PORTAR al feroviarilor clujeni a fost luat de pe stradă, anul trecut și adus să apere buturile C.F.R.-ului. L-a întîlnit Octavian Ionescu, l-a întrebat dacă nu vrea să fie portarul echipei și așa a ajuns Gadgea pe „corabia" doctorului Rădulescu. Dar „copilul acesta sfios ca o domnișoară" — cum îl caracterizau colegii — a început imediat să prindă curaj din marea ambiție a tinereții sale. Și numai după 2—3 partide în Divizia A a început să facă prinsoare că nu primește gol. La 1 decembrie, anul trecut, înaintea meciului cu Petrolul (foarte important pentru „zona suspinelor"). Gadgea i-a dat antrenorului C. Rădulescu ceasul de la mînă, inelul și banii care-i avea la el, precizînd : *„Dacă astăzi iau gol, nu-mi mai dați nimic înapoi !"*. În ziua aceea, Petrolul n-a putut înscrie nici un gol. C.F.R. Cluj a cîștigat cu 1—0...

★

ÎN IARNA ACEASTA, la Băile Felix. Petre Schiopu, din formația Crișului, îl șicanează pe Dărăban. „Singura ta șansă ca să nu mai fii eliminat sau suspendat este să devii căpitanul echipei !" *Gluma a prins, și în noul sezon căpitanul Crișului a fost investit Dărăban, anul trecut omul din lotul orădean cu cele mai multe eliminări la activ.*

Una din metodele moderne de educare...

★

15 MARTIE, ANUL ACESTA. Meci de Cupă, la Oradea. A. S. Armata Tg. Mureș întîlnește Olimpia Satu Mare. Înainte de joc, crainicul Dan Ștefănescu le spune în glumă mureșenilor : *„Sper că în 90 de minute încheiați conturile. Altfel, cu prelungirile, pierd biletul și avionul de București !"* Prima repriză se încheie nedecis. Divizionarii B ai lui Gh. Staicu țin piept talentatei formații a lui Bone. Dan Ștefănescu începe să intre la ginduri. Zece minute după pauză, Hajnal înscrie primul din cele două goluri prin care A. S. Armata s-a calificat. Imediat după ce a marcat golul, Hajnal aleargă spre tușă, la crainic, și-i spune : *„Golul acesta l-am înscris pentru dumneavoastră !"*

Peste aproape o oră și jumătate avionul decola spre București cu toți pasagerii la bord...

Mircea BĂTRÎNU

Crainicul sportiv : — *Nemaipomenit ! Driblează patru... cinci... opt adversari, păcălește și portarul, dar vai-vai, neputînd fenta stîlpul porții, este nevoit să... marcheze !*

Desen de *Al. CLENCIU*

Întrecerea sportivă, cu momentele ei de încordare, l-au obișnuit pe Dudu Georgescu, *cu emoțiile. Și totuși, talentul atacant al Progresului s-a întîlnit cu marea emoție, recent, cînd a trebuit să răspundă întrebării pe care i-a pus-o Ofițerul de stare civilă : „Consimți să iei în căsătorie, liber și nesilit de nimeni, pe* Marina Sandu *?".*

Emoția nu l-a cuprins, totuși, într-atita, pentru a-l împiedica să răspundă imediat : da !

RĂSPUNDE Ion Poștașu

EUGEN MIGA, TECUCI. Privitor la evoluția pe care a avut-o Steaua, în cel de-al doilea meci cu Bayern München, îmi permit să am o părere personală,

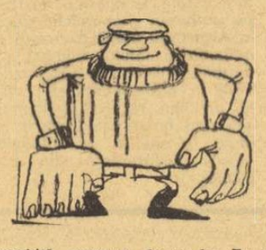

deosebită oarecum de a dv. Eu cred, de pildă, că, oricît de onorabil apărea, pe hîrtie, rezultatul de 0—0, din moment ce, practic, ei echivala cu eliminarea Stelei, ar fi fost cazul ca, măcar în ultimul sfert de oră, fotbaliștii noștri să-și asume riscul de a ieși la atac, de a încerca imposibilul sau — fiind vorba de fotbal — chiar posibilul. Îmi vine în minte imaginea pe care ați întîlnit-o și dv., la handbal, cînd uneori și portarul își părăsește poarta, intrînd în atac. Evident, nu susțin ideea că și... Coman ar fi trebuit să iasă la atac, dar ceilalți — da !

VIORICA D. MIHAI, PLOIEȘTI. Numele cel mic al fotbalistului Iordănescu este Anghel. Că prietenii îi spun „Puiu", asta este altceva. Aproape fiecare dintre noi avem un nume oficial, și încă unul folosit de cei din jur.

IANCU DIMA, FOCȘANI. Sînt martorul dv. în controversa angajată în legătură cu voleibalistul Gabriel Udișteanu.

DAN COSTEA, BREAZA. 1) Puteți mînca în liniște prăjitura, în baza răspunsului pe care l-am dat duminica trecută, altui cititor, la aceeași întrebare. 2) **Sub numele de Ion Poștașu, bănuiesc că se ascunde o fostă glorie a sportului românesc. Mă înșel ?".** Și încă cum ! Este adevărat că, în copilărie, fugeam foarte repede. Dar numai cînd alergau alții după mine...

BELA MARDIROSZ, COMUNA SICULENI. 1) Spațiul nu ne permite, uneori, să publicăm decît rezultatele primilor clasați, la ciclism, la haltere, la gimnastică etc. La mariile competiții, ne vom strădui să facem loc și celorlalte rezultate. 2) Gînd la gînd, cu bucurie. Oricum, vă mulțumim pentru sugestie și fiți sigur că evenimentul — nu-l divulg, pentru a constitui o surpriză pentru ceilalți cititori — va fi larg reflectat în pagina noastră de „Magazin".

NELU COJOCARU, BUCUREȘTI. Ultimii 6 campioni mondiali de box, la toate categoriile : Floyd Patterson, Ingemar Johanson, Floyd Patterson, Sonny Liston, Cassius Clay, Joe Frazier. Eu, cei puțin, pe aceștia îi recunosc. Ernie Terrel și Jimmy Ellis, acceptați de unele foruri pugilistice și contestați de celelalte, nu pot figura pe lista campionilor mondiali.

ION CÎMPEANU, CLUJ. Este meritoriu, fără îndoială, gestul jucătorului Radu Pamfil, de la Minerul Baia Mare, care, înscrînd un gol cu mîna, neacordat, pe bună dreptate de dv., a ridicat mîinile în sus, potolind astfel tribunele, în meciul cu Chimia Făgăraș. Aș uitat, totuși, să mai spuneți că, în acel moment, Minerul conducea cu 2—0, amănunt de loc lipsit de importanță, zic eu. Radu Pamfil a făcut un gest frumos, în orice caz. Dar i-aș strînge mîna cu și mai multă efuziune dacă ar face același lucru, într-un viitor meci, la scorul de 0—0 sau la 1—0 pentru adversari. Așteptăm !

ION ST. POPA, BACĂU. Toate federațiile — deci și cele despre care întrebați dv. : ciclism, rugby și tenis de masă — își au sediul în clădirea Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport, București, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1. Ne spuneți că răspunsul meu vă face fericit. Să vă spun drept, nu bănuiam că fericirea poate fi realizată atît de ușor. M-aș fi apucat și eu să scriu scrisori !

VLADA TEPELUȘ, BUCUREȘTI. De ce nu vreți să-mi urmați sfatul și, dată fiind ușurința cu care compuneți catrene (multe reușite), să abordați o tematică mai interesantă decît aceea pe care vi-o oferă modesta mea persoană ? Dar, recunosc, și ultimul dv. catren are haz :

Toată lumea te întreabă :
I. Poștașu cine e ?
Tu, ca un băiat de treabă,
Trimite-i la... P.T.T. !

ILDIKO RUHAZ, SF. GHEORGHE. În primul rînd, vă rog să mă scuzați, în cazul cînd n-am reușit să vă descifrez bine numele. Problema fotografiilor cu autograf nu este prea simplă, în general, dar mai ales atunci cînd sportivul respectiv este angrenat într-o activitate competițională atît de bogată, pe toate continentele globului, ca Ilie Năstase. Dar, spuneți că ați colecționat, pînă acum, 34 de fotografii ale lui Năstase. Bravem le-ați pus la loc sigur ?

Ilustrații : N. CLAUDIU

NICOLAE GÎJU COBOARĂ DE PE RING...

Arbitrul ridică brațul învingătorului. Nicolae Giju a cîștigat pentru a patra oară titlul de campion național, întrecîndu-l pe Gheorghe Pușcaș.
Foto : R. ONODI

Istoria aceasta — presărată cu multe bucurii și satisfacții dar traversată, inerent, și de umbre — care se încheie acum, a început în urmă cu vreo nouă ani...

...Era o simplă „zonă", la Galați, cînd boxul craiovean și-a trimis pe ring un tînăr reprezentant anonim, Nicolae GÎJU, elev al antrenorului Gheorghe Duduleanu, un băiat sfios, cu priviri piezișe... Acolo, „musca" Giju — care va deveni peste ani un boxer de prima mînă, sportiv de importanță națională — a fost învins la puncte, pe nedrept, de Ion Otvoș, și n-a uitat nici acum, după scurgerea vremii, amărăciunea primei înfrîngeri...

Dotat cu multă ambiție, Giju persevera. Nu trec multe zile de la eșecul de la Galați, și secția de box a clubului Steaua se îmbogățește cu un... oltean, care i-a impresionat pe antrenorii Chiriac și Spakov, prin jocul lui de picioare, prin mișcarea lui derutantă în ring, după ce, la prima vedere, clătinașera sceptici din cap, surprinși de slaba lui constituție fizică.

Succesele nu se lasă prea mult așteptate și, în 1965, Giju — trecut la categoria cocoș, cea care îi va furniza cele mai mari satisfacții — cîștigă primul său titlu național și dreptul de a urca pe ringul campionatelor europene de la Berlin, unde pierde — discutabil, la puncte — în fața „mașinii de pumni", Oleg Grigoriev, în repetate rînduri campion al continentului.

Din 1965 pînă în 1971, cînd — în decembrie — Nicolae Giju marchează un punct important pentru echipa pugilistică a României pe ringul de la Opole, în întîlnirea cu reprezentativa Poloniei, el cunoaște o lungă suită de izbînzi sportive, dobîndind patru titluri de campion al țării, mai multe centuri balcanice, un loc I la turneul preolimpic de la Mexico, în sfîrșit, medalia de aur a CAMPIONATELOR EUROPENE, victorie asupra căreia zăbovim întotdeauna cu plăcere...

...După ce, la Istanbul, Giju cucerea titlul balcanic, învingîndu-i detașat pe bulgarul Garavalov și iugoslavul Ibrahimovici, în mai, în calitate de căpitan al reprezentativei de box a României, elevul antrenorilor Chiriac și Spakov își apără șansa sub lumina reflectoarelor de la „Palazzo dello sport" din Roma.

Maghiarul Tibor Papp este primul învins. O seară mai tîrziu, polonezul Galonska privește, cu ochii încețoșați de lacrimi, cum arbitrul ridică mîna românului Giju. Urmează o luptă dramatică cu italianul Pieracci, boxer șiret și dur, pentru care publicul este gata să urce el însuși în ring... Victorie la puncte.

În sfîrșit, finala, încleștare între elanul românului dornic de afirmare și experiența vest-germanului Rascher, fost campion al Europei, întîlnire pe muchie de cuțit, istovitoare, 9 minute de tensiune extraordinară...

Două zile după finala de sub cupola lui „Palazzo dello sport", olteanul care plînsese pentru decizia dubioasă de la Galați, coboară pe peronul Gării de Nord, cu medalia de aur a continentului la gît...

...Scriam, la început, că toată istoria aceasta se sfîrșește acum Da, la 28 de ani, căsătorit cu fosta jucătoare de tenis de cîmp Letiția Man, tatăl unui băiețel, maestrul emerit al sportului Nicolae Giju înțelege să părăsească ringul, lăsînd celor mai tineri frumusețea nobilă a scrimei pugilistice, retrăgîndu-se — discret, așa cum i-a plăcut întotdeauna — în colțul antrenorului.

Daniel DIACONESCU